

Η κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου δεν μπορεί να κάνει το μαύρο-άσπρο στις τηλεοπτικές οθόνες του αστικού συστήματος χωρίς να ρεζιλεύεται στα μάτια του λαού. Η αναμφισβήτητη αλήθεια είναι ότι η μνημονιακή κυβέρνηση υπέστη δεινή πολιτική ήττα και μαυρίστηκε από την λαϊκή οργή στις τριπλές κάλπες της 25ης Μαΐου, χάνοντας την μεγαλύτερη και πολυπληθέστερη περιφέρεια της χώρας, την Αττική, χάνοντας σε πανελλαδικό εκλογικό ποσοστό και προπαντός χάνοντας την πρώτη θέση που κρατούσε με χίλια ζόρια από τις

εκλογές του 2012 και την οποία καταλαμβάνει πια ο ΣΥΡΙΖΑ, σε απόσταση μάλιστα 3,87 ποσοστιαίων μονάδων.

Καμιά χοντροκομμένη αριθμητική δεν μπορεί να αθροίσει το ποσοστό της ΝΔ και το ποσοστό της μαδημένης καχεκτικής πασοκικής "Ελιάς" ή και του τηλεοπτικού παρα-πόταμου για να βγάλει μια ανύπαρκτη κυβερνητική πλειοψηφία. Αν μπορούσαν πολιτικά να αθροιστούν θα το κάνανε ήδη προεκλογικά σχηματίζοντας κοινό ή συμμαχικό ψηφοδέλτιο. Αν το βενιζελικό ΠΑΣΟΚ και το σταυροθεωδωρακικό Ποτάμι μπορούσαν να συναθροιστούν δεν θα χρειαζόνταν η μνητιοκρατία των καναλαρχών μεγαλοκαπιταλιστών να ανοίξει στα γρήγορα νέα κούρτα και να φτιάξει Ποτάμι.

Ουσιαστικά, όμως, την ανυπαρξία μιας Κεντροαριστεράς ικανής και πρόθυμης να συμπράξει στα μέτρα κοινωνικού κανιβαλισμού της τρόικας την απέδειξε περίτρανα η δίκαιη εκλογική συντριβή της ΔΗΜΑΡ. Κανείς δεν της συγχώρησε την συμμετοχή της στην μνημονιακή κυβέρνηση κι όχι την αποχώρησή της, όπως τσιρίζουν οι Βενιζελοσαμαράδες κι όσοι Ψαριανοί βιάζονται να πάρουν μια εφήμερη υπουργική καρέκλα χωρίς πόδια στον επόμενο ανασχηματισμό του Σαμαρά.

Η ραγδαία φθορά του κυβερνητικού ανεμομαζώματος, της φθαρμένης ΝΔ και του διαλυόμενου ΠΑΣΟΚ, τους κάνει να ψάχνουν να κατασκευάσουν εφεδρείες. Ακόμα κι η εκλογική μαγειρική επιστρατεύτηκε για να σταθεροποιήσει τους κυβερνώντες. Μήπως η αυθαίρετη διεξαγωγή του πρώτου γύρου των περιφερειακών-δημοτικών εκλογών στις 18 Μαΐου και μάλιστα με καλυμμένη την πολιτική ταυτότητα των φιλοκυβερνητικών υποψηφίων δεν χρησιμοποιήθηκε για να φανεί ότι η μαδημένη Δεξιά κρατάει ακόμα κι ότι το ετοιμοθάνατο ΠΑΣΟΚ δεν πέθανε οριστικά ώστε να πάνε κι οι δυο καλύτερα και στις ευρωεκλογές;

Είναι μεθοδολογικό λάθος να συγκρίνονται τα αποτελέσματα του 2014 με εκείνα των ευρωεκλογών του 2009 ή και των εθνικών εκλογών του Ιουνίου 2012.

Το 2009, την επαύριο της εξέγερσης του Δεκέμβρη που έφερε στο προσκήνιο αντικειμενικά την κρίση της πολιτικής εξουσίας σε συνθήκες παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, υπήρχαν ακόμα ολέθριες αυταπάτες στον λαό για μια διέξοδο μέσα στα πλαίσια του πολιτικού συστήματος με την εκλογή του ΠΑΣΟΚ του Γιώργου Παπανδρέου. Το 2012, πάλι, αντίθετα, ο λαϊκός ξεσηκωμός κατά των μνημονίων οδήγησε στην κατάρρευση του αστικού δικομματισμού της Μεταπολίτευσης, αφήνοντας, στις επαναληπτικές εκλογές του Ιουνίου, να αναδυθεί μια ασταθής πόλωση ανάμεσα στις μνημονιακές δυνάμεις, με κέντρο την τρικομματική κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ και στις λαϊκές προσδοκίες κατάργησης των μνημονίων που εκτίναξαν τον αριστερό ρεφορμιστικό ΣΥΡΙΖΑ στην θέση της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Στο διάστημα 2012-14, δεν ξεπεράστηκε ούτε η οικονομική κρίση ούτε η πολιτική κρίση εξουσίας, καθώς η κυβέρνηση Σαμαρά έχανε τα υποστυλώματά της, η τρικομματική γίνονταν δικομματική, το ΠΑΣΟΚ διαλυόταν και η ίδια η ΝΔ φυλλοροούσε. Οι εργατικοί και λαϊκοί αγώνες ήταν διάσπαρτοι, χωρίς να πάρουν τις διαστάσεις του γενικευμένου ξεσηκωμού όπως στην προηγούμενη διετία. Ο ΣΥΡΙΖΑ παραμένοντας πόλος έλξης των λαϊκών προσδοκιών, έσπειρε αμφιβολίες στον λαό και προχωρούσε σημειωτόν, καθώς ταλαντευόταν και μετατοπιζόταν δεξιότερα, προσαρμοζόμενος στο καπιταλιστικό περιβάλλον, στο ΔΝΤ, την ΕΕ, ακόμα και το ΝΑΤΟ.

Έτσι, εάν το 2012 ο παλιός δικομματισμός κατέρρευσε, το 2014 κανένας νέος διπολισμός δεν αποκρυσταλλώθηκε. Η Δεξιά του Σαμαρά χάνει διαρκώς έδαφος και συμμάχους, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ κερδίζει αργά έδαφος, χωρίς να σταθεροποιεί ηγεμονία και χωρίς αξιόπιστους συμμάχους (αντίθετα, όπως δείξανε τα αυτοδιοικητικά του σχήματα, επικράτησαν σάπιοι συμβιβασμοί με στροφή προς τα δεξιά).

Παρόλα αυτά οι λαϊκές δυσαρέσκειες και προσδοκίες συνεχίζουν να προσανατολίζονται κυριαρχικά προς τα αριστερά, προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό και συμπιέστηκαν τα άλλα αριστερότερα ψηφοδέλτια, πχ. της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή και του ΕΕΚ. Η ηγεσία του ΚΚΕ πάλι, δεν κρύβει την δυσφορία της για την πρωτιά του ΣΥΡΙΖΑ, προτιμάει να εθελουφλεί και να λέει ότι τίποτα δεν άλλαξε, να μιλάει αυτάρεσκα για "τάσεις επανασυσπείρωσης" γύρω του, χωρίς να βλέπει ότι απέχει πια έτη φωτός από την πάλαι ποτέ ηγεμονία του, χωρίς να παλεύει άμεσα με πρόταση εξουσίας.

Κι όμως, η κρίση εξουσίας εντείνεται. Η αποσύνθεση του αστικού πολιτικού συστήματος συνεχίζεται, κλιμακώνοντας την κοινωνική διάλυση και την απόγνωση, που τροφοδοτούν την απειλητική άνοδο της ναζιστικής "Χρυσής Αυγής" -παράλληλη με ανάλογα φαινόμενα σε όλη την Ευρώπη- που η καθεστωτική Αριστερά, στοχοπροσηλωμένη στον αστικό κοινοβουλευτισμό, στην νομιμότητα απέναντι στο κράτος και τον καπιταλισμό αδυνατεί να αντιμετωπίσει, όταν δεν ρίχνει και η ίδια λάδι στην φωτιά.

Η αποσύνθεση του πολιτικού συστήματος κλιμακώνεται σε αποσύνθεση της ίδιας της πολιτικής σφαίρας, όπως δείχνουν τα συμπτώματα εκβαρβάρωσης, με τις εκλογικές "επιτυχίες" Μπέου και Μαρινάκη σε Βόλο και Πειραιά.

Σε δύσκολες συνθήκες πόλωσης, το ΕΕΚ έδωσε τολμηρά το παρόν και σ' αυτήν την μάχη, χωρίς υλικά μέσα, αποκομμένο από τα ΜΜΕ, με μόνη δύναμη την κομμουνιστική αυταπάρηση και το πολιτικό πάθος των μελών και υποστηρικτών του. Χωρίς αυταπάτες και μόλις στο όριο των 4,5 χιλιάδων ψήφων και του 0,08%, σπείραμε για το μέλλον. Προωθήσαμε πανελλαδικά το ασυμβίβαστο επαναστατικό μήνυμά μας: στην καταστροφική κρίση του συστήματος και σε μίαν ΕΕ φυλακή των λαών, χρεοκοπημένη κι όπου ο φασισμός σηκώνει κεφάλι, η μόνη διέξοδος είναι η εργατική εξουσία και οι Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Το ΠΓ της ΚΕ του ΕΕΚ-Τροτσκιστές

26 Μαΐου 2014

Πηγή: eek.gr